

טיב הקהילה

בס"ד

וישלה
 י"ט כסלו תשפ"ד
 הזמנים לפי אופק דרושלים

זמני הדלקת הנרות ומצ"ש

הרה"ג 4:00
 מוצ"ש 5:14
 ר"ת 5:52

סוף זמן קריאת שמע ותפילה

סוק"ש א' 8:08 | סוק"ת א' 9:14
 סוק"ש ב' 8:55 | סוק"ת ב' 9:46

הזמנים לפי שיעון הורף

גיליון מס':
704

יו"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד'

בנשיאות מורנו ורבנו הרה"צ

רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

טיב הפרשה

העברים לחיך, אבן מה אעשה שאחם הגויים אינכם סובלים שום סבל, והנכם דוגלים עם שיטת הדילוג, והנכם מפסידיים על ידי זה גם הטובה הבא בעטיו של הרע לא כן אנו היהודים מוכנים אנו תמיד לקבל מה שמור עליו בראינה, זהו אחד מסודותיו של העם הישראלי, ומתוך כך זוכים אנו גם אל הטובות הבאים בעקבות הרעות.

הבדל זה הוא בגדר 'מעשה אבות סימן לבנים' שכן כבר מוצאים אנו כזאת באבות האומות הלוא המה יעקב ועשיו האומרים בפרשות, וכפי שמבאר ברש"י שלפנינו, ששיניהם ידעו על גידת הגלות הרובצת על זרע אברהם וכפי שאמר הקב"ה לאברהם 'ידוע תדע

צדיקים תחילתם יסורין וסופם שלווה

כי גר יהיה זרעך' (בראשית טו, יג). וגלות זה אכן היה סוד כלענה, וכאן הוכר ההבדל בין השנים יעקב שהחכמה היתה נו דלגלי, וזה באמצעותה להתגבר על רצונותיו החומריים, וקיבל עול הגלות על צאורו, בהבינו שכדאי הוא לו הסבל הזמני הזה אם יזכו בניו על ידי זה למורא שכינה ולקבלת התורה, שהרי המה 'תכלית הבריאה ומבלעדיה אין ערך לחיי האדם. עשיו לעומתו לא השתמש כי אם בעיני הבשר, וכיון שראה שלעת עתה ברידתו בגלות יסבולו וזרעו נודאות פרק העול מעליו ומאס בקשיים גם אם בצידה שכר אשר לא יסולא בפג, ואכן שוטה זה איבד טובה מרובה הן בעולם הזה שאין לו בה לא תורה ולא תכלית, וגם בעולם העתיד שבו יורש גיהנום.

וכשם שהאומה הישראלית בכללותה הוכיחה שבתבונה מוכנה היא לסבול למען הטוב הנצחי המתנוצץ מרוע, כך יש בכח כל יחיד מישראל לסבול עולו הפרטי, בידעו שצערו הוא רק לזמן, וברבות הימים תהיה זו סיבה לרווחתו. ואכן כל אחד מישראל מתמודד בקשיים שונים זה בכה חה בכה, ובעיקר מנסים את האדם בעסק התורה והעבודה, וכתוצאה מכך ישנם כאלו שאינם רואים ברכה בלימודם, ותורתם קשה עליהם כבדול, וישנם כאלו שאין תפילתם עולה להם יפה, כי קשה להם לצמצם מחשבתם ולהתבונן בפירוש המילות כראוי למי שעומד בפני המלך, ועליהם לדעת שכדאי הוא להם להתאמץ בעבודתם כי דוקא מתוך כך יזכו לראות אור, וכפירושו של רש"י על מאמר הכתוב (שמות י"ג, ה) 'ועתה אם שמעו תשמעו בקולי ור'ל: אם עתה תקבלו עליכם יערב לכם סמאן ואילך, שכל התחלות קשות, כלומר, לעת עתה בתחילת העבודה מרה היא וטועמים בה אפילו טעם מיתת, אבל סמאן והילך אחר שהתחלה תעבור מכה לחוש באורה של העבודה.

הקשיים העיקריים הם בימי הנעורים שאז דומה האדם לזית קשה שאינו מוציא שטנ, ובעודו קשה גרמה הוא כמי שאין לו כלל לחלוות אבל אחר הביטוש מתרכך וניכר לחלוותו, וזוהי האמור במדרש (בראשית רבה פ"ח טו) 'צדיקים תחילתן יסורין וסופן שלווה'.

ולא יכלה ארץ מגדיריהם לשאת אתם מפני מקניהם: (ו' ז) ...

ופירש"י: להספיק מרעה לבהמות שלהם. ומדרש אגדה מפני יעקב אחיו (פסוק ו) מפני שטר חוב של גידת כי גר יהיה זרעך (טו, יג) המוטל על זרעו של יצחק אמר אלך לי סמאן, אין לי חלק לא במתנה שנתנה לו הארץ הזאת, ולא בפרעון השטר. ומפני הבושה שמכר בכורתו:

אחד החילוקים שבין יהודי לגוי הוא שהגוי רוצה לקבל את הטוב אבל אינו מוכן לסבול עבודו כלל, אבל היהודי ידע ומאמין שזוהי סידורו של עולם בכל פרט וענין, שמקודם צריכים לעבור

את ה'יהיה ערב ורק אחר כך מגיעים ל'יהיה בוקר' (בראשית א ה) קודם חשוכא והדר נהורא, ואין דבר מתוק שבא בלי שחוקים לה מרירות, ואכן רואים אנו שהטובות העקריים שבעולם הזה נתנו רק לישראל, כי טובה כרוכה ביסורים, ולא היה מי שמוכן לכך מלבד ישראל, וכדאיתא בגמרא (מסכת ג'ה) 'תניא רבי שמעון בן יוחאי אומר: שלש מתנות טובות נתן הקדוש ברוך הוא לישראל, וכולן לא נתנן אלא על ידי יסורין. אלו הן: תורה וארץ ישראל והעולם הבא. תורה מגין - שנאמר (תהלים ג' ז) 'אשרי הגבר אשר תיסרנו ים ומתודתך תלמדנו. ארץ ישראל - דכתיב (דברים י"ג, ה) 'כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיך מייסרך, וכתיב בתריה (פסוק ז) 'כי ה' אלהיך מביאך אל ארץ טובה. העולם הבא - דכתיב (משלי ג, ט) 'כי גר מצוה ותורה אור ודרך חיים ותוכחות מוסר, עכל הגמרא.

רגיל הוא בפי העולם להמשיך את הדברים בדרך משל לגוי אחד ששטע מידידו היהודי תיאורים נפלאים אודות המטעמים העולים על שולחנם של היהודים בליל הסדר, כיון שכן נעוודר גם בהגוי חשק לטעום מן המטעמים המיוחדים המוגשים בזה הלילה, מה עשה? התחפש ליהודי עני הופיע בבית הכנסת בתפילת ליל פסח כדי שירחם עליו אחד היהודים ויארוו על שולחנו.

מזימתו אכן הצליחה, ואחד הבעלי בתים הזמינו לערוך את הסדר על שולחנו. מלכתחילה לא ידע הגוי שיצטרך להמתין כמה שעות עד שיגישו את המטעמים לפני המסובים ובלית ברירה הסתיר את אכזבתו בלב, והמתין בסבלנות משך כל שעת אמידת ההגדה עד בוא שעת הסעודה. כשהגיעו לשעת 'דחצה מוציא מצה קינה שכבר הגיע קץ להמתנתו וכעת יגישו כבר לפניו את המעדנים אך לאכזבתו ראה שתיכף למוציא מצה בא 'סדור'. כעת כבר פקעה סבלנותו הוא תפס את רגליו וברח כשטעם סדור בגרונו.

למחרת פגש את ידידו היהודי שהציע לו לטעום את טעם הסדר, וטען באחזני: למה רימתני? ותיאר לפניו את התללות שעברו עליו בבית מאורו, חיך היהודי ואמר לו: אם היית מחכה עוד מעט - היית מגיע לשולחן עורך והיית נהנה מכל המטעמים

טיב המערכת

כי בא השחר

במלחמה יש רק צד אחד שמנצח אמנם בהחלט יכול להיות ששני הצדדים מפסידים אבל לא יכול להיות ששני הצדדים מנצחים או מה הסיבה ששני צדדים נכנסים למלחמה? האפשרות שינצח, השאלה היא האם יש אדם בריא בנפשו שיכנס למלחמה שאין לו שום סיכוי לנצח בה? לכאורה לא אבל בהיסטוריה כבר ראינו דבר כזה, אז צריכים להבין מהו הגורם לכך.

יעקב אבינו בדרכו חזרה לארץ המובטחת, ובלילה לאחר שהעביר את כל נשיו וילדיו את הנחל, יזווד יעקב לבדו ויאבק איש עמו, חיל אומרים שהיה זה שרו של עשו - כלומר מלאך, בואו נעצור לרגע ונחשוב מה היינו אנחנו עושים אילו בא מולנו מלאך - להילחם עמנו, הרי אנחנו יודעים שאין לנו שום סיכוי לנצח, אז אולי כדאי מראש להרים ידיים ולהתייאש? חלילה, יעקב אבינו מלמד אותנו שאין זו הדרך הנכונה אלא להיאבק - להילחם אבל הוא יותר חזק ממנו, הוא מלאך ואני רק בן אדם?

זהו עיקר הלימוד שלנו מהמלחמה הזו, יעקב אבינו ידע דבר אחד חשוב: הקב"ה לא ינסה אותי בניסיון שאיני יכול לעמוד בו, ואם הוא נתן רשות למלאך של עשו להילחם בי - סימן שאני יכול להילחם עמו, והוא נלחם 'עד עלות השחר', עד שמשמים האירו לו כי הקב"ה ידע שמכאן ואילך לא יעמוד לו כוחו יותר, ולכן המלאך לא קיבל רשות להמשיך במאבקו עמו.

מה קרה בסוף אנהו יודעים: המלאך ביקש מיעקב רשות ללכת אבל הוא לא נתן לו: 'לא אשלחך כי אם ברכתני, והמלאך מברך ומשבח את יעקב על שני דברים הראשון: 'כי שרית עם אלוקים ועם אנשים והדבר השני: 'ותוכל, על עצם העובדה שהוא אזר אומץ ונלחם במלאך הוא משבח אותו, ללא קשר לעובדה שהוא ניצח, אח"כ הוא משבח אותו גם על הדבר השני - שהוא ניצח כמו בכל מלחמה גם כאן משבחים את המנצח אבל עיקר השבח שאותו הוא גם מנצח בשמו החדש: ישראל, זה על המלחמה ולא על הניצחון!

(ע"פ טיב התורה-וישלה)

ניתן לשמוע את שיחותיו של מורנו ורבנו שליט"א • במספר מיוחד וישיב
 באידיש: 073-2951321 • בלשון הקודש: 073-2951320

עדכוני קבלת קהל 0534-100024

טיב
 ההודעות

פ"ר הועדה הרוחנית ר' יעקב רבינוביץ | עורך: ש. גולדשיין

הדלקת נר חנוכה

נוסח הברכות והיגיון
א. המדליק בליל ראשון מברך שלש ברכות להדליק נר חנוכה, שעשה נסים ושהחיינו. ומליל שני והילך מברך ב' ברכות להדליק נר חנוכה ושעשה נסים (ש"ס ס' תע"ז סעי' א' ב').

ב. בגמרא ובפוסקים איתא נוסח הברכה "להדליק נר של חנוכה, וכ"כ מהרש"ל, אלא שכתב לומר "שלחנונה" במילה אחת, והעולם אין נוהגין להקפיד בזה (ס"ב סק"א).

אמנם מנהג החסידים ע"פ האריז"ל לומר "להדליק נר חנוכה, ואע"ג דבגרות שבת נוסח הברכה "להדליק נר של שבת", מכל מקום בחנוכה מברכין "להדליק נר חנוכה" כדי שייכוין המברך בראשי תיבות נח"ל, שהוא שם קדוש הרמוז בראשי תיבות נוצר חסד לאלפים ובראשי תיבות פסוק לפשינו שבתה לה, שגם הם יצילו בשביל שבתו בהשם יתברך וציפוי לישועות (ב"א חנוכה ס"ב).

ו"א העולם שמוסם שנת חנוכה אסור להשתמש לאורה, ולכן אנו אומרים "נר חנוכה" להורות כי הנר אינו כי אם למצות חנוכה, מה שאין כן בנר של שבת דשם הכוונה לנר שאנו משתמשים בו ונרו יאיר להועלתו והנר המאיר הוא של שבת (ב"ב סק"א).

ג. בברכת שעשה נסים יאמר בזמן הזה ולא בזמן הזה. ובברכת שהחיינו והגיענו לזמן הזה יאמר הלמ"ד בחיר"ק ולא בפתח"ס (ס"ב סק"א).

ד. מברך כל הברכות הללו קודם שיתחיל להדליק בין בלילה ראשונה ובין בשאר הלילות כדי שיהיו הברכות עובר לעשייתן (ס"ב וס"ב סק"ד).

ה. הדליק נר חנוכה ושכח לברך, אם נזכר קודם שגמר להדליק את כולו, יכול לברך אז כל הברכות אבל אם לא נזכר עד לאחר שגמר להדליק, לא יברך רק ברכת שעשה נסים ושהחיינו (ס"ב סק"א).

ו. אם לא בירך שהחיינו בלילה ראשונה ונזכר לאחר שהדליק, לא יברך עוד בלילה זו, אלא יברך בלילה אחרת בשעת ההדלקה, ואם אירע על בליל שמיני ששוב לא יוכל לברך שהחיינו צ"ע אם יברך אחר ההדלקה (ס"א וס"ב ושע"ה ע"ה).

ז. מי שהיה ביום ראשון בדרך ולא הדליק נר חנוכה לפני שספך על אשתו שמדלקת עליו בביתו, כשמגיע לביתו ביום שני ומדליק אינו מברך אז שהחיינו, דמה שהדליקה אשתו מתמלח נחשב כמו שהוא עצמו היה מדליק ומברך (ס"ב סק"ד).

ח. לא יסלק ידו אחר הברכה עד שידליק רוב החיצא מן השמן (ביהל"ס תע"ז ג' ה' הדלקה).

ט. מברכים ומדליקים מעומד כדין כל ברכת המצות.

י. בשעת הברכה צריך להחזיק הנר דלוק, כדי שיהא עובר לעשייתו ולא עובר דעובר.

יא. אם לאחר שבירך ראה שעדיין לא

ואתה קדוש יושב תהילות ישראל

אין כל בריה יכולה לשער את גודל הנחת רוח והשעשועים הנעשים בעליונים בשעה שבני ישראל משבחין ומפאריין לאביהם שבשמים הקב"ה בכבודו ובעצמו מצפה ומשתוקק שבני אהוביו ישבחוהו ויפארוהו כמאז. מעשה פלא אירע בבית מדרשו של מרן אור שבעת הימים הבעל שם טוב הק' ז"ע וגם ממנה נחודע לראות בגודל השמחה וההדרה הנעשית לעילא על ידי התהילות והתשבחות של ישראל.

היה זה באחת הפעמים כשכנסו הר"ק בעל התולדות יעקב יוסף ז"ע לבית מדרשו של רבו הבעש"ט הק' והנה הוא מרגיש באברך המסותב לו בביהמ"ד והוא אחוז שרעפים הכרת פניו ענתה בו כי לא אחד מן השורה הוא אלא איש מרומ מעם ובעל שיעור קומה, התולדות ניש אליו והחל לקשור עמו שיחה, ובתוך הדברים אמר לו התולדות פשט חדש שנצנעה ברעיוניו זה עתה.

וזה היה דבר החידוש: דוד המלך אומר בתהלים (כב ד) "ואתה קדוש יושב תהלות ישראל", ויש לפרש ככוונת הדברים שדוד המלך משבח את הקב"ה על שכביכול יושב ומתבסס על התהלותיהם ותשבחותיהם של ישראל שמשבחין לפניו, (ובלשון קדוש: הש"ת יציט אויף א פאזיציע פון תהלות ישראל).

טרם כילה לדבר, והנה הוא רואה לפליאתו הרבה כי האברך שדיבר עמו זה עתה נעלם מן המקום ויפן עיניו כה וכה וירא כי איננו, לגודל השתוממותו מן המהרה נכנס אל רבו הבעש"ט הק' וסיפר לפניו את כל השתלשלות העניינים נענה אליו הבעש"ט ואמר, דע לך, שאוהו אברך לא היה אלא אליהו הנביא זכור לטוב בעצמו שבא לכאן בכדי לשמוע ממך חידוש נפלא זה, ובהאי שעתא כבר עומד אליהו הנביא במתיבתא דרקינא ושונה על דבר תורה זה בשם אמרו.

לא תקנו חנוכה אלא להלל והודאה

מעתה נבוא להשיג את גודל מעלת עבודת ימי החנוכה, דהנה אמרו רבותינו בגמרא (שבת כא): "כשנכנסו יוונים להיכל טמאו כל השמינים שבהיכל, וכשגברה מלכות בית חשמונאי ונצחום בדקו ולא מצאו אלא פך אחד של שמן שהיה מונח בחותמו של כהן גדול ולא היה בו אלא להדליק יום אחד, נעשה בו נס והדליקו ממנו שמונה ימים, לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה".

מתוך הלשון לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה משמע שיעקר מהות ימי החנוכה הוא להודות ולהלל להקב"ה על הנסים והנפלאות שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, עד שמכחו יסוד זה חידש הגאון רבי שלמה קלוגר זצוק"ל (גרות' חכמת שלמה על שו"ע - סימן תרפ"ג) חידוש נפלא.

הוא נשאל על אחד של"ע נחשב בבית האסורים ובהגיע ימי החנוכה הגיעו לו לצאת לזמן מועט בלבד, ובזמן קצר זה יש בידו או להדליק נרות חנוכה או לילך לבית הכנסת ולומר הלל בציבור, ונפשו בשאלתו מה עדיף לו לעשות ענה לו הגאון זצוק"ל, כי מוטב שילך לבית הכנסת להתפלל ולומר הלל עם הציבור, ונתן טעם לדבריו באמרו שיעיקר החנוכה הרי להלל והודאה ניתקן על כן ודאי עדיף שיאמר הלל יותר מאשר ידליק נרות חנוכה.

האור של חנוכה מאיר כפי השבח שנותן להש"ת

אבל לא זו בלבד שיש חובה להודות להש"ת בהימים האלה, אלא שכל האורות וההשפעות שמתעוררים בימי החנוכה תלויים ועומדים בהילול והשבח שיודה להקב"ה, וכן כתב בשפת אמת (בראשית - לחנוכה - תרל"א) שיה שרפי קודש - חנוכה - (כג) בשם זקנו הגה"ק החידושי הרי"ם ז"ע, שמה שאמרו חז"ל על ימי החנוכה 'קבעום ימים טובים בהלל והודאה', היינו שקבעו שהשפעות ואורות אלו הימים יתעוררו רק על ידי הלל והודאה, הוי אומר, שכל כמה שמרבה להודות ולהלל כך מתגליו עליו

יותר האור הבהיר של חנוכה. מלבד זאת יש לנו לידע כי בעצם העניין שאנו מודים להש"ת ומשבחים אותו על הטובות והצדקות שעשה עמנו, יש בכך תיקון נפלא על הפגם של קליפת יוון, שהרי כל הפגם ומגמתם הייתה שנכחשו ח"ו את הוויית ומציאות הנורא יתברך שמו בעולם ונכתבו על קרן השור שאין לכס חלק באלקי ישראל (בראשית רבה ב ד) ואילו כאשר האדם מודה להש"ת על כל דבר שנעשה עמו, הרי הוא מוכיח בזאת באופן שאינו משתמע לחרי אנפין שהוא מכיר ומודה במציאותו יתברך שמו ומידו הכל, והיפך הנגמר של קליפת היוונים שהיו מכחישים בזאת רח"ל.

קבעו שיר ורגנים

דבר זה הוא באמת עבודתנו וחובתנו בימים האלה, להודות ולהלל לבורא כל העולמים על כל החסד אשר עשה עמנו, אבל לא רק על הנסים אשר נעשו באלו הימים בימי מתיתו כהן גדול, אלא גם על כל הנסים אשר נגמל עמנו מעתה ועד עולם, וכל אחד ואחד כשיתבונן - ולו במעט - ייווכח לראות כי יש לו בגמטא דברים הרבה עליהם יש לו להודות, חן רק על עצם הדבר שזכינו להיוולד כבנים לעם הנבחר כמה יש לנו להודות ולהלל על זה, וכדרך שאנו אומרים בכל יום כמה פעמים, "עלינו לשבח לאדון הכל שלא עשנו כגויי הארצות ולא שמנו כמשפחות האדמה".

אשר על כן ראו לו לאדם שיקבע לעצמו בכל יום איזה זמן קבע להלל והודאה בקביעות ולא בדרך של דרא, שהרי כך קבעו משלשון הגמרא שאמרה "קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה", וכן במטבע הלשון בברכת זע"ל הנסים, שאמרו "וקבעו שמונת ימי חנוכה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול", שהדגישו חז"ל את הלשון של קביעות, וכלומר באו שצריך לקבוע ולהקוק על לוח הלב את עניין חובת ההודאה שלא יעשנה בדרך העברה בעלמא בשעה שיש לו פנאי, אלא בקביעות ותמידין כסדרן, ולצורך זה אף יקצבו לעצמו זמן מיוחד בכל יום ויום שבו יתבונן בחסדי הש"ת ויתן לו שבח והודאה.

ומילתא דפשיטא הוא שכל דבר שעושה בקביעות וחוק בל יעבור, יש לזה משנה תוקף יותר חשיבות מאשר דבר שאינו קבוע ואפילו דבר מועט אבל קבוע חשוב מרובה ואינו קבוע. ובאבות העניין זכורני, כי בשנים קדמוניות כאשר שאלתי את הגה"צ רבי גנע פריינד זצ"ל איזה חיזוק וקבלה טובה אקבל על עצמי, ענה לי כי כדאי מאד שלפחות חלק מסדרי לימודי אקבע אותם שיהיו באופן של חוק בל יעבור ויהי עלי מה, והסביר זאת על פי הכלל הדיוע בש"ס שכל קבוע כמחצה על מחצה דמי, כלומר, כל דבר קבוע, אפילו הוא מועט, יש לו חשיבות יותר ממשקלו האמתי וחשיבותו ליה כדבר השקול והשווה.

מן ההתבוננות בחסדי הש"ת בא לידי שמחה

אכן, כשיחזקו עניין זה בנפשו היטב היטב יזכה מתוך כך לבא גם כן לידי שמחה וגילה, וכפי שגילה מתוך דברי הרמב"ם (הלכות חנוכה פרק ג ע"א), שאחר שכתב את השתלשלות הנס שהיה בימי מתיתו בן יוחנן כהן גדול הוסיף לכתוב בזה הלשון: "ומפני זה התקינו חכמים שבאותו הדור שיהיו שמונת הימים האלו - שתחילתן מליל חמשה ועשרים בכסלו - ימי שמחה והלל".

וכבר דקדקו הרבה בלשונו של הרמב"ם הלא כל דבריו של הרמב"ם נשענים על דברי הגמרא (שבת כא): שאמרה כי 'לשנה אחרת קבעום ועשאוים ימים טובים בהלל והודאה', והנה שם בגמרא נזכר רק העניין של הלל והודאה ומגן לו להרמב"ם הוספה זו שימים אלו הם גם ימי שמחה.

אלא העניין הוא כך, כי הדעת נותנת שכאשר ייתן האדם אל לבו להתבונן באמת ובתמים עד היכן מגיעים חסדי הש"ת שנעשו עמו, הרי אילו פיו מלא שירה כים ולשונו רנה כהמון גליו לא יוכל להודות ולהלל להקב"ה על רוב רחמי וחסדיו המרובים שנעשו עמו, ומתוך ההתבוננות נופא בא לידי הרגשים נפלאים | הפשן בעמוד הבא <

סיפורי השגחה פריטי שגשגו לערכת ע"י הקוראים

זאמנה מסתן

צעדתי חזרה לכיוון הבית מבית הכנסת אחרי תפילת שחרית. משום מה החלטתי לשנות מסלול והלכתי דרך שביל אחר, מתוך השביל בקע קול של מלמד שאמר בקול עם התלמידים שלו ברכות השחר. נבהלתי, כיוון שזוכרתי שלא אמרתי את ברכות השחר, מכיוון שבדרך כלל אחד מבני ביתי עונה לי על הברכות, והבוקר זה לא התאפשר, אז מתוך הרגל לברך בבית שכחתי, והקב"ה עשה עמי חסד ללכת משביל אחר כדי להזכיר לי לומר את ברכות השחר...

בעל המעשה:מ.ה.

נסף רצונך מפני רצוני

עמדתי מחוץ לטעיבלאך של זכרון משה בירושלים וראיתי את רבי ומורי הרב גמליאל רבינוביץ יורד מקלנועית ומודה לנהג על הטרמפ... אחרי התפילה שאלתי אותו על העניין, והוא סיפר לי שהיה לו השגחה פריטית: "בקשתי מה' טרמפ לבית הכנסת, ובדיוק בעל הקלנועית עצר לידי, הציע לי טרמפ, ובזכות זה הספקתי את המניין שאני אוהב להתפלל בו ואם לא הוא אז הייתי צריך להתפלל במניין אחר" אחרי הצהריים ראיתי את הרב הולך ברגל לישיבה, התלוויתי אליו ושאלתי למה אין הפעם טרמפ?! הרב השיב לי בחיון: "אני בקשתי מה' טרמפ אבל הקב"ה השיב לי בחיון שהפעם בגלל שהוא אוהב אותי מאוד והוא רוצה לזכות אותי בשכר פסיעות כי זה הטובה שלי כעת!!! אם הקב"ה שלח רכב אז מודים לו ואם הקב"ה לא שלח אז גם מודים לו!!! כי הקב"ה עושה רק מה שטוב לנו וגם במצב שלא מבנינים צריך להודות ולראות את הטוב!!!" קיבלתי שיחת מוסר ודרך הסתכלות על הנהגת ה' גם כאשר זה לא מסתדר עם הרצונות שלי...

בעל המעשה:ש.ה.

שם כל אותה תקופה אריכתא? הנה אראה לך עתה ואוכיח לך, איזה לימוד פשוט כביעתא בכותחא חידשת לנו כאן! וכדברו קרא פנימה אל החדר את השפחה שהיתה עוזרת בעבודות הבית כנהוג בימים ההם. מי ברא את העולם? - שאל אותה במפגיע.

מה השאלה? ענתה תיכף השפחה, ה' ברא את העולם! רואה אתה! סנט בו חותג, אפילו השפחה הפחותה אומרת שהשם ברא את העולם! אכן כן, ענה ר' לוי יצחק, היא 'אומרת' זאת באמירה בעלמא אבל במעזריטש למדתי 'לדעת' זאת! לא רק 'לומר' זאת...

ההבדל בין 'אמירה' ל'דיעה' הוא כרחוק מזרח ממערב 'האומר' חוזר ומדקלם את המילים כפי שהורגל בהם... ואין בתוכן פנימיות אותה אמירה יותר מאמירה יבשה בעלמא. וכדוגמת השפחה שאומרת מה שאומרת וגשאר'ת שפחה, כדקיימא לך בה בפ"ק דגיתין (יג): "עבדא בהפקירא נחא ליה, זילא ליה, שכחא ליה, פריצה ליה, עיין שם בפירוש רש"י הנורא.

אולם היודע חי כל העת עם ידיעה נאמנה זאת! כאשר הכתוב מעיד בנו בתוכן פנימיות 'ידיעה' זו (דברים ד, ט): "ידיעת היום והשבת אל לבבך, כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד!" - זו אינה אמירה בעלמא, זו היא ידיעה נאמנה שצריך להשיבה כל העת אל תוך הלב! לחיות אמונה! [לעבנן אמונה:] כי ה' הוא האלקים בשמים ממעל ועל הארץ מתחת אין עוד מלבדו! - על לימוד וקנין סוגיא עמיקתא זו נסעתי תקופה ארוכה שכזו מעזריטש!

על כך מצווה דוד המלך ע"ה את שלמה בנו לעיני כל ישראל (דברי' א, כ ט): "אתה שלמה בני, דע את אלקי אביך" - ידיעה פנימית ואמיתית כזו שתיבא אותך לידי - יעבדהו בלב שלם ויגנפש הפצה! כי כל לבבות דורש' ה' וגו'! ואכן פעלה אותה 'ידיעה' נאמנה שלימד והנחיל הרב המגיד הגדול, בתוככי חדרי לבבו ונפשו של התלמיד הנאמן הגה"ק גאב"ד ברדיטשוב ופעלה את פעולת תוצאתה לעבדו יתברך 'בלב שלם ויגנפש הפצה! בהתלהבות אש קדושה, רשפי אש שלהבת קק כנודע ומפורסם וכל הארץ האירה מאותה 'ידיעה' נאמנה שהפיץ והזריח בלבבות בני ישראל לדורות עולם.

-> <-<

היה היה ילדון קטנטון נחמד ונאה, ויחד עם זאת גם 'שובב' לא קטנטן כלל... מדי יום המציא תעלולים חדשים ומסוכנים ונצרך לשמירה מעליא תדיר. אחד מתחביביו של הילד השובב היה לצאת מדי פעם כשהוא 'חף' מן הבית החוצה, ולערוך כך כמה 'סיבובים' בשטח כדי לבדוק ולדעת מה קורה ומתרחש 'עכשיו' בכל מקום...

ליד ביתו היתה 'חורשת קוצים' המלאה בקוצים ודרדרים מסוכנים חשש האב ובעצדן פן בפיוזות לא ישיגה הילד בשיטוטיו, ובחוסר זהירות יכנס לו כך 'חף' בין הקוצים. - לפיכך הזהיר את ילדו הקט באזהרה נחרצת: רואה הנך את 'חורשת הקוצים' שממול, היורה מאוד שלא להיכנס שם חלילה 'חף'! זה מסוכן לרגלך, יש שם חוחים קוצניים שדוקרים ומכאיבים מאוד, כשנתחבים ח'ו בתוך הרגל! זכור היטב והיזהר תמיד, לחורשה הזו של הקוצים לא נכנסים ללא נעליים!

אך השובב דגן דוקא הסתקרן מאוד לראות ולבדוק מקרוב מה יש שם באותה חורשה מזוהה, שכל כך מרחיקים אותו ממנה?

הוא לא שעה לאזהרותיו של אביו אוהב, ובאחד הימים בצאתו כך יחף אל ה'סיבוב' היומי, נכנס ברגליו הישר אל החורשה הדוקרנית.

והתוצאה, כמובן בהתאם תיכף חדר לו קוץ ממאיר אל תוך כף הרגל, הכאב היה חד ונוקב הבכיות של השובב נברך, והוא רץ מרהר אל אביו הטוב והרחמן, ובקול חנוק מבכי הצביע על הרגל הנפוחה והכואבת מאוד.

האב המסור הבין מיד את אשר עולל לעצמו הבן יקר שלו... כשזלזל כספניע באזהרה הברורה שהזהירו עממים רבות להתרחק מן הקוצים. אבל את הנעשה אין להשיב עתה יש לגשת לטפל ברגל הנפוחה ולהתפטר מן הקוץ המכאיב.

הפסח בעפוד הבא <

המגיד הגדול ממעזריטש ז"ע

המגיד הגדול ממעזריטש ז"ע, תלמידו הנאמן וממשיך דרכו של מרן הבעש"ט זק"ל, שחל היום בשבתא קדישא הדין (נלב"ע י"ט כסליו תקל"ג). הנהגו בזה בהעלאת זכרו הטהור, לקיים מה שנאמר (תהילים קיב, ו) "לְזַכֵּר עוֹלָם יְהוָה יְצִדִיק". - מתוך גגו אצרותיו המבורכים של מורנו ורבינו הגה"צ שליט"א המאיר את נתיבותינו ללימוד לקח ולקחת מוסר כל אחד לפי נפשו ומעשיהם של צדיקים "למען תלך בדרך טובים וארחות צדיקים תשמר" (משלי ב, כ) - אמן.

מפתח שפתינו, הבה נתקרבה נא אל פתח היכלו הגדול, באמרי פי קדשו אשר נשא ברמה בפרישא ידיך, מתוך ספרו הטהור (תורת המגיד).

ויגע בך ירכו (לב, כו). - כלל גדול הוא ביסודי הדת ומשורש מצות האמונה שצריך להאמין בכל לב בהשפעה הגדולה לעילא ולתתא בכל פעולה שפועל ועושה איש ישראל בעולמו. יש כמה בני אדם שאף כי יש להם אהבה ויראה, אינם פועלים למעלה כלום מחמת חסרון האמונה שלימה.

הנה כשאדם מקשר את עצמו בהשם יתברך, הרי הוא מקשר עימו ממילא את כל מה שמחובר אליו באותה עת ממה שלמטה ממנו, שהכל מתקשרים בבורא על ידו, בעת עבודתו לפני השם יתברך. למשל האדם שצובר לו כח לעבודת השם על ידי האכילה והמלבושים וכיוצא הרי נמצא שכלולים בו באותה עת כל 'זומם צומח חי ומדבר' שבמאכלים ומלבושים אלו המחברים עימו יחדיו מכל העולמות. וכולם יחד משתתפים בעשייתו את תפקידו בעולמו, ומתקשרים בשורשם למעלה בהש"ת על ידו. - והרי זו היא כל עיקר העבודה והתחבליה להתקשר בהשם יתברך, להעלות יציר ליצירו ועלול לעילתו, ולחקן עולם במלכות שמים.

ברם אמנם בהעדר זו האמונה, אם ח"ו אין האדם מאמין באמונה שלימה בפעולותיו הללו שעושה בתורה ותפילה ובכל מעשיו ופעולותיו הטובים ואינו מכיר נאמנה במה שפועל ועושה ומשפיע מאוד בדיבורו ובהתקשרותו בהשם יתברך. - אז באמת אינו פועל למעלה כלל! והיינו הרמז "ויגע בכף ירכו", כלומר שנגע ופגע בו בכוחה של זו האמונה, שהיא 'כף ירכו' ויסוד קיומו של איש ישראל בעולמו, בהכרזתו הנאמנה תדיר: "אני מאמין באמונה שלימה!" עכתה"ק.

דע את אלקי אביך, יעבדהו בלב שלם ויגנפש הפצה. כי כל לבבות דורש' ה' וכל יצר מחשבות מבין, אם תדרשנו ימצא לך" (דברי הימים א, כ, ט). בעת אשר נכספה וגם כלתה נפשו של הרה"ק רבי לוי יצחק מברדיטשוב ז"ע לחצרות ה', ערך 'נסיעה' רבתי להסתופף בצל רבו הגדול בעל ההילולא הרב המגיד ממעזריטש.

הוא 'ישב' שם בבית ה' ימים ושבעות רבים כשכולו ספון בדבקות אלקים חיים והתקשרות נאמנה בעבדיו הצדיקים. ורק לאחר שמילא את כל חדרי ליבו נפשו ונשמתו בשפע עצום של תורה ויראת שמים שם את פעמיו ויצא לדרכו אל מעונתו.

בהגיעו לביתו בירכו חותנו הגדול בברכת 'שלום עליכם', וכאשר התפתחה לה שיחתם אודות כל אותה תקופה ארוכה שעשה בבית רבו, ביקש חמיו אף הוא לשמוע ולהשיג, ולקבל לקח מעט מן התורה המבורכת שהיה המגיד שופע ודורש ברוב ה' בקרבנו, מדי שבת בשבת ובהודמניות רבות.

הוא פנה אפוא אל חתנו הצעיר, אנה במטותא יאמר נא כבודו מעט ממה שלמד וקיבל לקח בחיכל רבו! בוודאי! ענה החתן בהתלהבות, אגידה ואספרה מה שלמדתי שם! נו!!! למדתי שם שיש השם בשמים והוא בורא עולם! [ס'איז דא א'אנט און הימעל, און ערה האט באשאפענט די וועלט!] - הזדעק האיידעם הצעיר בלב ונפש, כמי שמפתיע כאן בהודעה מסעירה... דאס איז זאנאנצע? [זה הכל?] - התחייך השוער, והתפלא מאוד, על כך ישבת

הפסח בעפוד הקודם < | של שמחה גדולה ועצומה עד אין לשער ועד אין לתאר.

נמצא לפי זה שלא הוסיף הרמב"ם מדיליה כלום ולא חידש כאן חיוב של שמחה, אלא מאחר שכבר הביא את דברי הגמרא האומרת שיש חיוב של הלל והודאה בימי החנוכה, הרי שבדרך ממילא הוציא מתוך כך לגלות את עניין השמחה שהוא פועל יוצא מחיוב ההודאה.

ככל יום אברך ואהללה שמך לעולם ועד אשר על כן, חזקו ונתחזקו נא כולנו יחד בימים האלה להודות ולהלל ולשבח ליוצרו ויוצר מעשה בראשית על הנסים והנפלאות שעשה לאבותינו בימים ההם בזמן הזה, ומן הימים האלו ניקח לעבוד את הש"ת בכל ימינו, שבכל יום ויום ובכל ימות השנה נזכור לתת שבח והודאה לשמו הגדול והקדוש על כי גבר עלינו חסדו בכל עת ובכל רגע, ערב ובוקר וצהריים נסים גלויים לנו ובנסים שאינם גלויים אלא מלפניו יתברך, ותמיד נספר תהלתו ונהלל לשם תפארתו עד כי יעזרו על דבר כבוד שמו יתברך לשוש ולשמוהו בתשועת עולמים.

ככל יום אברך ואהללה שמך לעולם ועד

ספר טוב התפילה

אוצרות שכיילי דעת מעוררי לב כעבודת התפילה, לאברכים, בחורים ולכל איש ישראל מאוצרו המנוצח של הגה"צ רבי גמליאל הכהן רבינוביץ שליט"א

להשיג בחנויות הספרים המובחרות

ספר טוב התפילה יעורר את לב המעיין בו בכל צעד ושען בעבודת התפילה, החל מהרכבת כותהול ועד סיום קריאת עבודת הלב, עבור דרך סוד התפילה, הדיבור, הקצת, כוח הרגשות והמחשבות כשתתפיל, ההשתדלות הגדולה להתפלל לפי סוד התפילה כלא רילוט, השיבוש התפילה לפני כל פעולה ודבר קטן בגדול, ועניני אמונת ובטחון המתחזקים בכח התפילה.

הספר כולל שיעורים מיוחדים בגדול ההישיבות של תפילה האבות והאמהות על הנינים, היוזקים ופלאים בחשיבת השבת הבורך, והשיבות הנוראה להקב"ה על כל רגע ורגע.

ספר זוכה לכל אברך ובחור, מער חוקן אשר רוצה לחזק התקשרותו להקב"ה בעבודת הלב וטוב התפילה.

שהתגלגל והמק לו מתוך ידו הקטנה עד מרכז הכביש... הוא לא מסוגל להבין שחיוי נטונים בסכנה עצומה בצעדים ספורים אלו.

לפיכך, עמד אביו באהבתו ואחריותו הגדולה, והקים 'גדר ברזל' בסוף הצעד הגדולה, כדי שאם ינסה הבן ח'ו' לרוץ' אל הכביש המסוכן, יתקל' שם בגדר המכאיבה, והיא כבר תעצור אותו ממנוסתו המסוכנת.

ואכן פעלה אותה 'חומת ברזל' את פעולתה הטובה, הילד נתקע אכן בריצתו כמה פעמים בגדר, הוא ספג פה ושם כמה שריוטות ופצעונים קלים בגופו מעוצמת החיכוך שהתחכך בגדר הברזל הכואבת.

אולם דווקא את כאב חיתוך הברזל חש הילד היטב על בשרו! - גם אם את הסכנה הנוראה שבכביש שממנו חוצצת הגדר לא זכה להבין, את הכאב שבבשרו הרגיש גם הרגיש, ולאחר כמה תקלות כואבות שכאלו ידע כבר היטב, אל הגדר הוא לא מתקרבים!

-> <-

ועתה מודי ורבותי האהובים והיקרים הבה נתבונן נא מהי הסכנה האמיתית שבפניה ניצב כאן הילד? האם גדר הברזל הדוקרת היא הסכנה או הכביש הסואן? - הרי במעשה זה בוודאי יודעים אנו ומבינים שהכביש הגדול הוא עיקר הסכנה ורק מחמת שאין הילד 'מבין' את גודל הסכנה, נדמים בעינינו המכונניות שעל הכביש בערך כמו המכונניות הקטנות והזעירות שמשחק בהם בבית רק שהם קצת יותר גדולות... - לפיכך הגם שיש כאן איולות מצד הבן, האב הנאמן שחש מאוד על חיי בנם, בונה עבורו ברוב רחמי 'גדר דוקרת', שאמנם אם עוברים על הגדר גורמת היא לנוק, אבל בכוחה ובסגולתה לשמור עליו שלא יגיע אל הכביש המסכן את חייו.

כיוצא בדבר, הקב"ה אבינו אב הרחמן, חס ומרחם על נשמתנו הטוהרה, שלא תאבד חלילה בשאול תחתית על חטאיה, והוא שב ומלמד ומזהיר אותנו שלא נחטא ח'ו, ולא נהרחק ממנו, ולא נקלקל את נשמותינו. - אך אנו לדאבונו קטני דעת, טיפשים ואווילים המתפתים מכל הנאה רגעית שהיצר מסית אותנו, באין מבין ואין משכיל לקלוט את האסון הנורא שממיתים אנו על עצמנו בכל חטא ובכך שוכחים אנו את אבינו שבשמים ועוברים על רצונו הר"ל.

ובכן השי"ת ברוב רחמי וחסדיו ממחיש לנו כביכול, את הנוק הנורא שנגרם בעבירה על ידי עונש 'קטן' גשמי ומוחשי, שבא עלינו בצורה של ייסורים ועגמות נפש רח"ל, כדי ששכלנו המצומצם 'יקלוט' סוף סוף שאסור להתנהג כן! ולבנו יבין ושב ורפא לו.

-> <-

מסופר על הרה"ק בעל התניא ז"ל, כשהסותפס בצל רבו הרה"ק המגיד ממעזריטש ז"ל, סיים הרב המגיד את תפילתו לביל ראש השנה, ואילו הגרש"ז עדיין עמד באמצע תפילה שמונה עשרה, והיה חובט את ראשו בעמוד התפילה [סטנדר] שלו. אשר על כן המתין המגיד ולא החל בעריכת השולחן הטוהר עד שיסיים את תפילתו.

באותה שעה עלתה במחשבתם של התלמידים מעט 'קפידא' על כך שהרבי הקדוש נאלץ להמתין על צעיר התלמידים.

הרגיש המגיד ברוח קדשו במחשבתם ואמר להם: אסביר לכם את הענין, כאשר 'זלמני' מתפלל מקירות ליבו יודע כל פעול כל אהה פעלתו, אינו זו מעמוד הסטנדר שלו וחובט את ראשו עליו בעות עד שגם העמוד הדומם עצמו חש ומרגיש כי 'אהה פעלתו!' [כענין שאמרו בזה"ק (ח"ב קנ"ב): 'בגשמי נפצו שוכר' ע"ש].

-> <-

זכותו הגדולה של בעל ההילולא תנן עליו ובעדו, ובעד אחינו כל בית ישראל הנתונים בצרה ובשביה לחלצנו מצרה לרוחה ומשעבדו לגאולה השתא בעגלא ובזמן קריב ונאמר אמן.

המתחך בבשר החי, ולא מפני גופו של קוץ. הגם שיעיקר הסכנה כאן היא בקוץ ודדר, שביכולתו להתפשט בזוהמא קשה בכל הגוף ח'ו. מכל מקום יותר מוחשי בעיני הבן ובשכלו המצומצם פחדו ומוראו של הסכין הקשה.

כיוצא בדבר, סיים המגיד, הקב"ה ברוב רחמי וחסדיו נצרך לברוא ולהזהיר בתורתנו הקדושה כמה פעמים בייסורים ועונשים מוחשיים כדי שהאדם בקוצר דעתו 'קלוט' את אשר לפניו, ויברר מעונש הפורענות והייסורים הכואבים... - אך אין בכל אותם ייסורים כי אם התראת הצלה מן הסכנה הגדולה והנוראה הטמונה בחטאי עצמו, סכנת הגוף סכנת הנפש וסכנת הנשמה רח"ל. כי מחמת קוצר דעת האדם שמתקשה להשיג בהבנת המוגבלת עומק אותה וזוהמא וטומאה קשה שמחדיד בנפשו בתועבות החטא. לפיכך הזהירו 'דחמנא' בתוכחה הגדולה שבידיאת העונש, כמבואר באורך בתוכחה שבפרשת בחוקותי (ויקרא כ, מו) ופרשת כי תבוא (דברים כח טו-טז).

אבל החי והמבין יתן אל ליבו, שיעיקר מידת היראה הנכונה, היא 'ראת חטא' בעצמו, שהוא הפוגם והמהרס בו כל חלקה טובה.

[המדונה חיות נעלה ונבוהה בזה היא 'ראת הרוסמות, דיאה עילאת שבה מתמלא 'ראת שמים' סמי שצויה והודיר על אותו חטא יותר מראת החטא עצמו, אין אף מקומה כאן].

-> <-

משל נוסף אמרנו בעזרה"י בזה, כדי להמחיש לפנינו יותר לימוד חשוב זה, לקרב הדבר אל השכל כמה שרגילים אנו בזמנינו בחיי היום יום, כדי שנבין ונשכיל היטב סיבת כל אלו הייסורים והעונשים שנצרך הקב"ה לפעמים להעניש בעולם.

הילד הקטן המתגורר בקומת קרקע סמוך ונראה אל הכביש הסואן והמסוכן מאוד, איננו מבין עדיין את גודל הסכנה שבמכוננית היפה והנוצצת השועטת מולו על הכביש. ובשכלו הדל עלול הוא לפסוע כמה צעדים בודדים אל תוך הכביש 'רק' כדי לתפוס את הכדור

לאחר שבחן האב מקרוב את עומק הדקידה גילה שלדאבון לב נתקע לו הקוץ עמוק בתוך הבשר, ולא נשאר אף לא קצה זעיר כדי לתפוס בו ולשלוף את הקוץ החוצה.

בדק האב והסתכל היטב מכאן ומשם משם ומכאן, וחודר חלילה... אך לא מצא שום אפשרות לחלוץ את הקוץ. בינתיים נתחב לו הקוץ פנימה יותר ויותר, הכאבים גדלו והרגל תפחה והולכה, כשהדם הזורם בעוז בעורקים 'מאיים' לסחוף עימו את כל הזוהמא שחדרה לרגל, סכנת 'זיהום' רצינית ריחפה על כל הרגל, ובעקבותיה אף על כל חיי הילד האהוב, רחמנא ליעלן! בלית ברירה, בהצלה של הרגע האחרון, נאלץ האב לייטול בידו 'סכין' חד, בעזרתה הוא חתך בזריזות בתוך הבשר, קרע מעט את העור במקום חדרת הקוץ, ועד מהרה 'קפץ' לו החוצה הקוץ הקשה כולו!

צערותיו הנוראות של הילד בעת חיתוך הסכין בבשר החי, גברו שבעתים על צערותיו הקודמות בחדרת הקוץ... הוא ממש נבהל על נפשו, אם לא די לו בצרת הקוץ, הנה נחיתה עליו צרה צרורה כפולה ומכופלת בסכין נורא החותך בבשרו. זעקותיו הגיעו עד לב שמים או וויי טאטעי! מדוע מתאכזר אתה עלי כל כך בשעת צער, לחתוך לי את הרגל עם סכין? למה ולמה ולמה...

ברם האב הטוב שידע היטב שבנייתו הקל הזה הציל את בנו ממות לחיים הרגיע את הניק מבכיותו, והסביר לו בטוב טעם שבלית ברירה הוא נאלץ לחתוך בבשרו כדי להוציא את הקוץ, ואין צריך 'לפחד' כל כך. הוא הזדזר למרוח על רגלו משהחל מעולה המשככת את כאבי החיתוך, ומעליה כרך לילד 'רטייה' טובה, כדי לסגור ולהגן על הפצע הפעור. וכך לאחר כמה ימים שהתהלך לו הילד כ'גבור' פצוע קטן עם תחבושת נאה על הרגל... התרפא לו הפצע העור והבשר חזרו לבריאותם התקינה לשמחת לב הילד האהוב וכל משפחתו.

מני אז, לאחר טיב אותו מעשה קשה בכל עת שהזדו האב על אזהרתו הקבועה באוזני הילד להתרחק מאותה חורשה, הוא כבר לא הזכיר את הקוצים' כדרכו, בראותו שאזהרה זו אינה פועלת כראוי, השובב הקטן אינו מבין בקטנות שכלו את הסכנה שיש ב'קוץ' זעיר שנפגש עם הרגל... - לפיכך החל האב להשמיע זמירות שונות באוזני הילד: בני היקר! היהרה והישמר לך מאותה חורשת קוצים, כדי שלא נצטרך שוב לקחת את הסכין המפחידה הזאת, ולחתוך לך חלילה וחס שוב בתוך הרגל!

אזהרה זו נקלטה היטב בליבו של הנער, את הפחד הגדול מן הסכין החדה ואת הכאבים הנוראים שבייסורי החיתוך, הוא זכר היטב! ומאז, שינה הבן את דרכו לטובה, הוא נזהר להתרחק סחור סחור, רק לחורשת הקוצים המסוכנת לא התקרב וכך נשמרה רגלו בטוב ובנעימים.

-> <-

את טיב המשל הנפלא הזה, נשא רבינו המגיד הגדול ממעזריטש זצוק"ל, בעת שדרש בקדשו בענין 'ראת חטא', כאשר הביא משמו בספר'ק 'ארץ החיים' (מערב ד, קמו) שהגיד המגיד באותה דרשה, ש'ראת חטא' עומדת בדרגה גבוהה ונעלה יותר ממדרגת 'ראת העונש', שכן יש להתירא מן החטא עצמו ורעתו הגדולה יותר מאותו עונש שנגזר בעקבות החטא.

וביאר זאת היטב על פי ה'משל' שנוכל ללמוד ולהעלות מעומק טיב המעשה דגן, בשני לימודים חשובים:

הלימוד הראשון - לימנשל שנוכל ללמוד ולהעלות מעומק טיב המעשה דגן, בשני לימודים חשובים: והכאבי עד מאוד לבנו אהובנו, היה זה מתוך רחמנות עצומה ומסירות אין קץ להצלת חיים!

והלימוד השני - שמחמת קוצר דעת הבן, וחוסר הבנתו במהותו של קוץ, נצרך האב להשתמש באזהרה מפני פחד הסכין

על הברכה יעמדו

התורמים להפצת העלון

ניתן להנציח את העלון לשפות, לברכה והצלחה או ליארצייט

לע"י יעקב צינן שראל	לע"י מרת משה ורסיהו ובלומה	יוסף בן טילה רחא לרפואה שלימה	לע"י מרת הינדל בת משה ורסיהו ובלומה	לע"י מרת טילה רחא לרפואה שלימה	האחים היקרים העומדים תמיד לימין רבינו הרב יהודה בן שרה שיינדל והרב שאול יחזקאל בן שרה שיינדל וכל משפחתם - להצלחה בכל העניינים	שרה שיינדל בת טילה רחא להצלחה בכל העניינים	לע"י מרת חיה סאסא בת לאה נלביע יסיון תנצבה.	לע"י בחבור שמואל מאיר ז"ל בן יבלחטיא רבי ישראל יצחק נלביע יחנסלו תנצבה.	גרפצ'יק סל: 02-5002321	קשת הרשת מרכז י"ר וירידים מכירת 02-6257948 info@keshet-haheshet.co.il	גל.י.פו

יר"ל ע"י קהילת שבתי בבית ד' | רה' ישעיהו 7 ירושלים טל: 05276-10455 078-3331109 | shivti11@gmail.com

יהודי יקר! אל תחזיק טובה לעצמך, הנך עוזמן להדפיס ולהפיץ את העלון באזור פגוריק ולהיות שותף לזיכוי הרבים. הפענוניים יקבלו את העלון במייל (אפשר גם ישירות לרפוס) בקובץ בהדפסה. Anyone Interested in receiving Tiv Hakehila weekly in Hebrew or English should Email - Sheldon@hpins.net Or | zelig@gmail.com or text 718-249-7173